

23. nedeľa cez rok B

5. septembra 2021

Mk 7, 31 – 37

Milé sestry a bratia v Kristovi

V tomto roku čítame nedeľné čítania prevažne z Markovho evanjelia. Príbehy uzdravení hovoria ako Ježiš liečil rôzne choroby. Mnohí v týchto príbehoch vidia skôr dôkaz Ježišovej božskej moci, iní ich zase chápu symbolicky – ako vzorové príbehy, pretože kresťanstvo a Ježiš Kristus lieči rôzne - aj širšie poňaté neduhy človeka, nielen tie vonkajšie, telesné. V živote totiž aj mnohé telesné choroby majú nezriedka svoju príčinu vo vnútri človeka, v duši človeka. Niekedy aj hovoríme: v zdravom tele zdravý duch a naopak. Na jednej strane nás telesné choroby môžu oberať o elán, chuť do života, na druhej strane zase duchovné trápenia môžu vyústiť do telesných chorôb, aj do chorobných vzťahov, či dokonca premietajú sa do celospoločenských problémov – ako sa o tom môžeme už niekoľko desaťročí presvedčať aj u nás na Slovensku. (Problémy u nás, aj tie spoločenské naznačujú, že z minulého systému sme vyšli s poškodenou dušou. Nepriamo to dokazuje aj priemerná dĺžka života, ktorá v Európe patrí medzi tie nižšie – čo určite nevyplýva len z úrovne medicínskej starostlivosti.)

Ježiš nám ukázal, že pre neho nebol problém venovať sa zdanlivo menším a individuálnym problémom obyčajného života, toho života, ktorý často prehliadame a nevieme ho uchopiť. Hluchonemý nebol pre Ježiša len jeden z tisícov chorých - nepýtal sa, či jeho problém je ten najväčší, najdôležitejší. Určite tam boli aj viac chorí, na hluchotu sa nezomiera a napriek tomu Ježiš neváhal a venoval sa mu. Naznačil aj nám, že by sme nemali v živote deliť problémy na malé a veľké, dôležité a menej dôležité, mali by sme sa venovať aj obyčajnému životu.

Dá sa na to pozrieť aj z opačného konca. Často máme sklon riešiť veľké problémy, ale nevieme si dať rady sami so sebou. Ježišove uzdravenia v Markovom evanjeliu nám pripomínajú, že Ježiš neriešil tie veľké spoločenské problémy, nezrušil otroctvo panujúce vtedy v rímskej ríši, nereformoval sociálne systémy štátu. On človeka i spoločnosť liečil cez to najvlastnejšie, najnútornejšie - cez ľudskú dušu: otváral ju pre spokojnejší život, ktorý sa neobáva budúcnosti. Zároveň nepriamo tvoril základy lepšej spoločnosti. Evanjelium, ktoré Ježiš priniesol, za pár storočí zmenilo celú spoločnosť. Náznaky bolo vidieť už v prvotnej cirkvi. Dnešné čítanie z listu Jakuba apoštola, teda ešte z prvého storočia, napr. pripomínalo problém chudoby. Nabádalo prvých kresťanov, aby nerobili medzi sebou rozdiely na základe majetku, neodstrkovali niekoho na základe spoločenského postavenia.

To je výzva aj pre nás. Nielen k otvorenosti voči chudobným. Dnes aj nás evanjelium vyzýva, aby sme ani my svetlo Ježišovho posolstva nepostavili pod mericu nášho zvykového kresťanstva, ale aby sme počúvali, čím sa ono naozaj dotýka nášho srdca, čím chce liečiť, meniť naše životy. Ježiš problémy nepolitizoval, ale snažil sa liečiť posväcovať obyčajné životy obyčajných ľudí. Pre neho bol každý dôležitý. Ježišov vzťah k životu, z ktorého vyplýva všetko ostatné, naznačuje aj iný výrok Markovho evanjelia: „zboríte tento chrám a za tri dni ho postavím“ – povedal Ježiš, keď mu hovorili o krásy Šalamúnovho chrámu. Evanjelista dodáva, že on vtedy hovoril o chráme svojho tela. Jeruzalemský chrám bol naozaj zničený a Ježiš nám namiesto neho zanechal - obrazne povedané - chrám svojho tela. Zanechal nám chrám svojho života, ktorý má moc pretvárať naše konkrétne životy. Ozdravovať ich predovšetkým zvnútra – nápravou nášho srdca, našej duše. Ozdravovať naše vzťahy, aj tie

spoločenské. Aby sme v nich hľadali to opravdivé, čo je podložené skutočným životom, čo nás otvára pre skutočný život, nielen dáva zábavu na pár chvíľ.

Nebojme sa teda ani my pri Ježišovi a jeho posolstve božieho kráľovstva „liečiť“ svoje životy, prijímať jeho posolstvo do nášho srdca, do nášho života.

Viliam Arbet